

да изглеждашъ спокойна. Нека забравимъ за малко това, което трѣбва да се случи.

— Добре. Ще се постарая, макаръ че сърдцето ми се кжса отъ мъка, като зная какво ни очаква...

На вратата се показало хубавичко малко момиченце съ буйни кждрави коси, облѣчено въ нощница. Щастливо, че видѣло родителитѣ си, то се затекло къмъ баща си и се покатерило на колѣнетѣ му. Той го притисналъ къмъ гърдитѣ си, като го обсипалъ съ горещи цѣлувки.

— Хей, татко, не ме стискай толкова силно и не ме цѣлувай така много; я вижъ, ти съвсемъ ми разроши коситѣ?

— Ахъ, какво нещастие! Азъ много съжالياвамъ, но ти ще ми простишъ нали, моя радостъ?

— Разбира се, татко! Но азъ искамъ да знамъ: наистина ли съжالياвашъ, загдето ме разроши, или ти само така казвашъ.

— Ей сега ще ми повѣрвашъ, Аби! — и той закрилъ съ ржце лицето си, като показвалъ, че плаче. На Аби домжчиѣло за баща ѝ: нали той плакалъ по нейна вина. И тя се разплакала, закрила лицето съ ржчичкитѣ си и почнала да го моли:

— Недей, татко! Моля ти се, престани да плачешъ. Аби не искаше да те обижда.

— Мило дете, позволи на татко съ цѣлувки да изсуши сълзичкитѣ ти. Той те моли за прощка и за наказание е готовъ да направи всичко, каквото Аби му заповѣда. Хайде, кажи какво ще му заповѣдашъ? Аби погладила татко си по бузата и му наложила наказание

— Искамъ приказка, приказка!

Но — какво е това? Що става...?

Родителитѣ притаили дѣхъ и почнали да се ослушватъ. Стжпки!? Вѣтърътъ спрѣлъ за минута; стжпкитѣ се чували все по-близу; тежки, тежки стжпки; заминали и вече не се чуватъ.